

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

TEODORO RITTER.

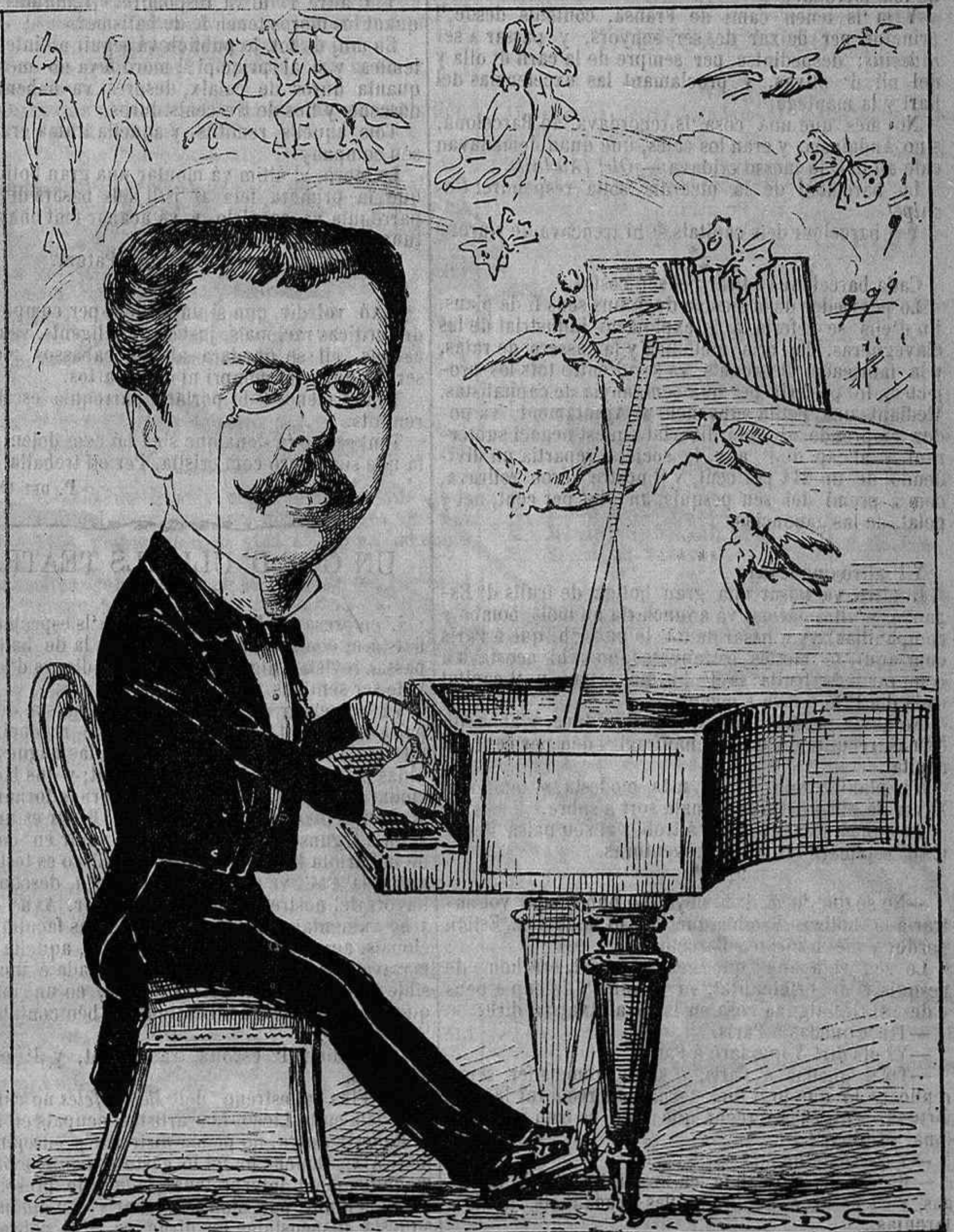
Miréuse!... Son viu anhel
tè per joguinas las reglas:
quan acaricia las teclas
las teclas veuhen lo cel.

Y 'l públich, no sap perquè,
esclau de tanta dulsura,
arrobat, plè de ternura
al cel s' eleva també.

Una Tecla, noya hermosa,
que á n' en Ritter escoltava,
entussiasmada exclamava:
¡Quina má més primorosa!

«Ell es lo mèu bell ideal,
si fos solter y 'm volia,
sens cap esfors l' hi daria
mil cops lo sí natural.»

¡Quantas com aquesta n' hi han
que havent sentit aquests dias
de 'n Ritter las fantasias
de nit lo somiarán!

Teodoro Ritter.

UN MEDI DE FER FORTUNA.

Un lector de l' *Esquella* 'ns escriví una carta del tenor següent:

«Sr. Director de l' *Esquella*: ¿Y donchs que hém de fer? ¿Que ja no llegeix lo *Diluvio*? Miri que aquell Sr. crítich artistic que vá pendre ¡ceguera inaudita! un boceto de dos metros per un quadro de més de cinquanta pams, continua fent de las sévas, y fins á vosté per ferlo cremar, l' hi ha tret lo motiu de *Burinat*. Miri que continua anant á ca 'n Parés á veure quadros y fer crítichs, valentse de una gramática tant estafalaria, que fins emplea la paraula *ensarinado*, com si á un quadro l' haguessin de fregir com una sardina! Miri que segueix ab la mateixa deria de sempre!..

«Jo 'm creya que en lo número passat continuaria aquella campanya ab tant de brillo comensada.

«Y no obstant no duya ni una paraula de aquell célebre crítich, y 'm vá fer gastar dos quartos inutilment.

«¿Y donchs qu' hém de fer, Sr. director?

«Espero la resposta en lo próxim número, y entre tant mani y disposi del seu constant lector, que l' hi desitja molts anys de vida:

BALDIRI PATUM.

*

Aquí va la nostra resposta:

Sr. Patum: l' hi agraïm lo recort, y estém disposats á donarli explicacions. Al bou per la banya, al home per la paraula, y al crítich aquell.... Vaja, per lo que respecta á aquell crítich, ab un petit quènto contestarem á vosté y á ell.

Escolti:

*

Dos barcelonins, cansats de aquest dítxós Barcelona, ván determinar anarse'n á Paris.

—Paris, deya un d' ells, es una gran ciutat; allá 'ls homes de mérit, com nosaltres, tot desseguit troban sortida. Jo tinch ciencia y picardia, tú tens capital y esperit d' empresa, y molt será que al arribar á Paris no fém forrola.

Y ja 'ls tenen camí de Fransa, contents desde 'l principi per deixar de ser senyors, y passar á ser *mússius*; despedintse per sempre de la carn d' olla y del oli d' oliyas, y proclamant las excelencias del llart y la mantega.

No més que una cosa 'ls recordava, no Barcelona, sino Andalusia, y eran los cafés, que quan demanavan café ab llet, lo mosso cridava:—*Olé! (Au lait)*.

Lo barceloní de la picardia solia respondre: *Ca-chipé!*

Y 'l barceloní dels capitals s' hi trencava de riure.

*

Cada barceloní vá tirar pèl seu costat.

Lo posseedor de la ciencia duya uns sens fi de plans. Un d'ells se referia á l' explotació industrial de las clavegueras. La cria metódica y la cassera de ratas, y la fabricació de guants, vá ser d'entre tots los projectes, lo preferit per una companyia de capitalistes. Mediant una petita subvenció al Ajuntament, vá poder emprende ab tota llibertat aquest negoci subterraní, y al cap de l' any, la societat repartia un dividendo de un 214 per cent, y 'l nostre héroe retirava, com á premi del seu pesquis, un vint per cent, net y pelat, de las ganancias.

*

Y l' altre qué feya?

L' altre vá posar una gran botiga de fruits d' Espanya y ultramarins: vá anunciarla ab molt bombo y campanillas... y á pesar de tot, lo públich, que á Paris com aquí, té moltes estranyesas, no s' hi acostava á comprar. Los fruits se l' hi malmelien, y 'l capital cada dia l' hi anava á menos.

No havia passat l' any, que ja liquidava, y ab prou feynas recullia de aquell naufragi 'l déu per cent del capital.

Vá plantar una botiga més modesta, y també vá haver de plegar. Duya la mala sort á sobre.

En aquest estat, vá anar á trobar al seu paísá, desitjós d' explicarli las sévas desventuras.

*

—No sè que 'u fá, l' hi deya. Lo públich no vol entrar á la botiga. Sembla que jo l' hi fassa por. Estich perdut y me 'n torno á Barcelona.

Lo seu company, que com hém vist, era home de pesquis y de originalitat, vá mirarse'l de cap á péus y descubrint alguna cosa en la sévafatxa, vá dirli:

—Tu 't quedas á Paris.

—V? ols dir! Y que faré á Paris?

—Tu 't quedas á Paris, y si 'm promets fer, sense replicar, lo que jo 't diré, tornarás á recobrar la téva fortuna. Tú 't has cregut que aquí es com á Barcelona. ¡Rutinari!

—Y que haig de fer?

—Buscas una escaleta en un punt céntrich, la llogas, y 't posas á vendre xufas, cacauhets, dátils y taronjas...

—Estás borratxo?

—Encare no hi acabat Per vendre aquests articles te vesteixes de moro...

—Pero?...

—¿Vols recobrar ó no vols recobrar la téva fortuna? Donchs fés lo que 't dich y no 'm repliquis. Jo 't responch del resultat.

*

Una senmana després, en una escaleta del boulevard dels Italians, lo capitalista arruinat, vestit de moro, venia 'ls indicats productes al crit característich de: *¡Xufas y cacaus!*

Tothom se creya que aquesta frasse era árabe pur, y com que á Paris los hi agrada 'l color local, desde 'l principi vá tenir una gran parroquia.

Dias hi havia que feya cinquanta y xexanta duros de calaix, y exclamava:

—Pot ser si que aquell ximple tindrà rahò. Vés qui m' ho havia de dir, que fent lo payasso 'm guanyaria la vida.

*

A lo millor, un parroquiá que cada dia l' hi comprava mitja dotzena de taronjas vá portarli un número del *Figaro*, ensenyantli un remítit de un vehí de aquell mateix carrer, en lo qual, ab gran empenyo sostenia que 'l moro de la escaleta no era tal moro, ni tal aca, ni tal barraca.

—Vés, que l' hi fá á n' ell, exclamava plé de irritació l' improvisat xuflero. Are que 'l negoci 'm marxava 'm surt aquest ximple, y m' esbullia 'l marro.

Al dia següent, en lo mateix períodich, sortia un altre remítit defensant al moro y declarant qu' era fill de Tunis etc. etc.

—Y es cert, deya 'l moro fingit. Soch fill del barri de ca 'n Tunis... ¡Qui l' hi haurá dit! Com hi ha mon no 'u entench.

Y desde llavors, sense tenirhi art ni part l' interesat, vá armarse una polémica de remítits entre 'ls dos vehins, tant acalorada y fogosa, que 'l públich la seguia plé d' interés. Sobre si 'l moro era moro ó no era moro, se las cantavan tant claras, que 'l que negava que 'u fós, fins vá dir: «No creuré pas una paraula de lo que diu lo mèu contrincant, fins que publiqui la fé de balisme de aquest moro.»

Y l' altre l' hi vá respondre: «¡Ignorant! De desde quant los moros tenen fé de batisme?»

En mitj de tot, lo públich vá seguir ab interés la polémica, y si al principi 'l moro feya no més que cinquanta duros de calaix, després vá haberhi dias de doscents y fins de trescents duros.

Tots aquells remítits, y aquella trama era obra del seu company.

Lo moro, al últim vá montar una gran botiga, millor que la primera, feta al istil dels basars de Tunis; la parroquia vá seguirlo, y vá acabar fent una gran fortuna.

Y aquí s' acaba 'l quènto, Sr. Patum.

*

Aixó vol dir, que si un crítich, per compte de vendre crítichs racionals, justas é inteligents, vén xufas y cacaus, ell se quedará ab los cabassos plens, y no seré jo qui n' hi comprí ni dos quatros.

Y molt menos l' hi portaré parroquia escrivintli 'ls remítits.

Tant se me 'n dona que siga bó com dolent; tant me fá que siga moro com cristiá. Per ell treballa.

P. DEL O.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

L' empresa del Principal reforsa 'ls espectacles confiats á la companyia dramática y á la de ball, fentnos passar revista á algunas celebritats, dignes d' exhibirse y de ser sentidas.

Vá comensar ab en Fortuny, violinista de mérit y paisá nostre, al qual se l' hi han de regoneixe facultats genials, que serian superiors si las hagués conduhidas per medi de un estudi pacient; y 'ns ha proporcionat després la satisfacció de fernos tornar á sentir al célebre pianista Teodoro Ritter. Ritter es una maravella. Alguns anys endarrera vá venir en companyia de la Carlota Patti, y 'l teatro del Circo es testimoni de que si la Patti vá agradar, lo pianista, desconeget fins llavors del nostre públich, vá fanatizar. Avuy conserva y ha aumentat, si es possible, aquells facultats escepcionals, aquella seguretad de pulsació, aquella limpieza maravellosa, y aquella manera delicada é incomprendible d' interpretar pessas difícils, en un instrument que son molts los que 'l saludan y bèn contats los que 'l dominan.

Lo públich l' escolta transportat, y l' ompla d' aplausos.

¿Fins al estreno del *Mefistófeles* no cal esperar novedats en lo Liceo. Los artistas, ocupats en l' estudi d' aquesta ópera, no poden distreure's ensejantne cap més. Aixís donchs ha fet lo gasto *Crispino é la comare* magníficament interpretada, *Aida* que prescindint de algun cantant, pot molt bèn anar y *Sonámbula*... D' aquesta dispensinme de dirne res. Si 'l pobre Bellini hagués hagut de comensar la carrera en lo Liceo, hau-

ria vist morir la *Sonámbula* y la *Norma*; pero ell en cambi hauria fet pagar ab pena de la vida l' atreviment *opericida* de alguns artistes.

Al Circo ab *Pepe Hillo* y *Pan y toros* fan forrola. Aquestas sarsuelas taurómacas son verdaderas corridas d' hivern.

La companyia dramática del Liceo, á més del *Registro de la policia*, representa altras obras del modern repertori, com per exemple *Lo que vale el talento* y demostra per medi de conjunts molt satisfactoris lo que vale l' aplicació, l' estudi y 'l cuidado.

A Romea continuan explotant *Lo dir de la gent* y estrenant obras com *La Cruz del habito* més notable per la seva verificació, que per las sévas condicions dramáticas.

N. N. N.

MONEDA CORRENT.

DIALECHS CASSATS AL VOL.

Mira ¡veus aquell que passa allá, prop d' aquell fanal?

—¿Aquell que vá ab gran catxassa?

—Sí. De tota nostra rassa

es lo més original.

Ab sa renda 'n té de sobras;

tè trenta duros mensuals;

doncas per fer bonas obras,

ne dona quinze á n' als pobres

—O es molt burro, ó es molt fals.

—Troba un dia una cartera

tota plena de dinés;

y sabent l' amo qui era

la vá tornar sens espera.

—Aquest home no fá 'l pes.

—Si acas troba que en la bossa

tè moneda de llautó,

tant si es petita com groasa,

per no enganyar, la destrossa.

—Aquest home no está bó.

—Pledejaba ab un falsari,

y després d' haber guanyat

vá perdoná á son contrari.

—Aquest home tè desvari,

es un boig ben rematat.

—Mira ¡veus aquell que passa

tant tibet, qu' es alt y gros?

—Que dú aquell a levitassa?

—Just. De tota nostra rassa

se pot se 'l més misteriós,

A bolsista vá posarse

y falsificá papé;

de presó no vá escaparse,

y ara torna á passejarse.

—Aquest si que s' enten bé.

—Vá ácometer nna empresa

y per últim ha quebrat

causant de molts la pobresa,

mentres ell d' or ha fet presa.

—Si qu' es bèn espavilat.

—De vestit sempre varia

cada ivern y cada istiu,

y com de saistre cambia

de pagar may vé lo dia.

—Vaya un fulano més viu.

—Va enganyá á una noya honrada

prometent se 'l seu marit,

y la deixá abandonada.

—Quina testa més trempada,

aquest si qu' es aixerit!

BALDOMERO ESCUDE VILA.

ESQUELLOTS.

No digan que l' Ajuntament de Barcelona té molta sort. Se presenta un Sr. Bosch y Loredo que acredita, segons diuen, 18,784 pessetas de la caixa municipal, y ab un desprendiment que no s' explica, rebaixa 'l deute, y 's dona per pagat y satisfet ab la cantitat de 12,000 no més.

Pero vels'hi aquí que tot de un plegat salta en Cabot, home escéptich, que no créu ab la virtut, ni ab lo desinterés, ni ab las miracles y procura averiguar los motius de aquesta considerable rebaixa.

¡Inútil curiositat! La majoria del Ajuntament se fá 'l desentés, y 'l dictámen s' aproba por una gran majoria.

*

Lo Sr. Cabot vá contar un quènto.

«Hi havia un jove lleig, pobre y desgraciat, que quan buscava un partit corresponent á la seva situació y á la seva butxaca, solia sempre recullir una carabassa.

Un dia ván oferirli una pubilla molt caya, y 'l pobre xicot no creyent tanta ventura, vá exclamar:

—Jove, guapa y rica... y me la donan... Vaja, aixó no pot ser.»

La comparació es de má mestre. Lo nostre ajuntament es lleig, pobre y desgraciat. La pubilla es la rebaixa del Sr. Bosch...

Vaja que no pot ser á no ser que la cosa porti qual

BALDOMERO ESCUDE VILA.

A Madrid s' ha prohibit que 'ls frares vajan pèls carrers vestint d' aquells trajes que vàn desterrarse d' Espanya á l' any 35.

Altra cosa haurian de prohibir. Lo ditxo diu: «El hábito no hace al monje.»

Sobre l' expulsio del frares y l' acullida que alguns fanátics los hi han donat á casa seva, un periódich de Paris conta una anecdota divertida.

Se tracta de un pèrdís, sense ofici ni benefici, que 'l han tret de la dispesa. Quan se troba al carrer sense taula ni teulada y plé de gana, medita un plan y l' executa.

Se 'n vá á un sastre de teatros, l' hi lloga un hábit de caputxi, y ab los ulls baixos se presenta á casa de una familia devota.

—Jo soch un dels perseguits, exclama ab veu gan-gosa. ¿Poden fer alguna cosa per un pobre caputxi?

Lo senyor y la senyora y la familia l' hi besan la má ab respecte, y l' hi ofereixen l' honra de recullirlo.

Lo frare fingit, butxaquejant ab molta serenitat diu: —Vaig á ensenyarlos los documents...

—Fugi d' aquí, exclama l' amo de la casa... Vol callar...

—Y aquí 'm tens ben pascut y ben obsequiat, deya 'l frare, contant l' aventura á un company de glorias y fatigas... Y encare hi ha més...

—¿Y donchs?

—Res: que la senyora qu' es una galant jamona, m' ha posat un gran carinyo, y are s' ha empenyat en que la confessi... En fi, nada, ganga completa!

Una advertencia:

Si algú tracta alguna vegada de detenirlos pretestant qu' es de la policia secreta, eridin á un municipal.

Dias endarrera eran tres galifardús que volian apoderarse de un honrat industrial fent veure qu' eran de la policia secreta. Aquest vá demanar ausili á una pareja de municipals, y 'ls municipals, al veure que aquells fulanos no tenian documents, vån durlos á ca la Ciutat.

Anavan per llana y vån sortirne esquilats.

Montseny se ha posat la caputxa blanca.

Y 'ls barcelonins hém prèls la capa, ó 'l rús per no ser méns que Montseny.

Una escena d' hivern:

Un jove 's presenta á un basar y demana un rús.

—De quin préu lo vol? pregunta 'l dependent.

—Dels més baratos que tingan

N' hi proban un que se l' hi posa bè, y al preguntar lo préu n' hi demanan set duros.

—No n' hi volia gastar més que cinch, diu lo jove.

—Llavors, no 'l podem servir.

—Escollí, replica 'l jove, repensantse: fet y fet aquest rús es massa llarch, no me 'n podrian retallar un parell de duros?

Ab una senmana á Madrid hi ha hagut nou suícidis.

Ja es una tarifa una mica massa carregada.

Un filántropo deya.—Lo suícidí es un delicté y jo 'l castigaria de una manera ferós. A tot suícidá que realísés lo seu intent, lo que méns lo condemnaria á presi-ri per tota la vida.

A la Curia d' aquest bisbat s' ha descubert que un individu era casat tres vegadas.

Ja 'm sembla que 'l veig. Será un subjecte molt devot, de molt bonas costums, y molt capás de pendre's al péu de la lletra tots los concèls de la gent de sotana.

—Sobre tot, germá, devia dirli 'l confés, sobre tot freqüentí 'ls sagraments.

Y ell que sab molt bè que 'l matrimoni es un sagrament, vinga casarse y fora.

S' ha sollicitat permis del prefecte de Policia de Paris per celebrar en lo Palacio de la Industria una exposicio de donas guapas.

Es una bona idea

—¡Magnífica exposicion de ganao! deya un andalús.

Un eco americá: L' escena passa á Nova York.

Entra un senyor á casa de un armér y l' hi demana un revólver.

—Aquí en té un de molt bonich: es un magnífich revólver de familia.

—¿De familia? Esplíquís.

—Jo l' hi diré: es com' veu, de sis tíros: un parell de balas per la seva senyora, un altre parell pèl destructor de la seva felicitat, y després, las dos restants per vostè. Ja 'n veu, un revólver de última moda. En quinze dias, n' hi venut un grapat de dotzenas, com á regalo de bodas.

Per ideas magnas no hi ha com Barcelona.

Es cert que 'l cementiri del Poble Nou era un perill

per una important barriada de Barcelona. Per lo tant no hi ha més que tancar-lo y obrirne un' altre.

Se busca 'l terreno y 's troba entre Horta y Sant Andreu, en un siti anomenat la Torre del Pardals.

Es magnífich, molt ben situat, tè todas las condiciones, no més hi ha una cosa.

Que per sota del terreno passa l' aygua de Dos Rius y l' aygua de Moncada. Lo qual donará per resultat que 'ls vius nos beurem las filtracions dels morts.

En mitj de tot hi ha un remey molt senzill, per evitar desgracias.

—Deixar de beure aygua y beure vi á tot pasto.

A Granada un home vá acostarse al sereno, dihentli:

—Bona nit y bona hora.

—¿Qué se l' hi ofereix? vá preguntar lo sereno.

—Vinch perque fassa l' obsequi de durme á la presó.

N' hi fet una de molt crespa, y 'm sabria grèu que no m' agafessin.

Lo sereno 'l vá complaure.

Al menos si hi ha molts presos que s' escapan, hi ha criminals que solicitan l' ingrès.

Per gent de bon humor, Andalucía.

Retol posat al aparador de un negociant de objectes piadosos:

«Gran liquidacion de vírgenes de porcelana y de barro.»

Are qu' es moda aixó del extrems, vaig á buscarne un.

¿Saben quin es l' extrém del home pur y casto?

No acariciar ni menos una quimera.

QUÉNTOS.

Va morir intestat un pare de familia y 'ls germans que quedavan se varen partir l' herencia; y mentres tots menós un van colocar los seus interessos á casa de un banquer, l' altre qu' era un calavera desfet vá ferse mal' bè la seva part en quatre dias.

Al cap de poch temps lo banquer vá quebrar, y 'l calavera deya.

—Digas que si jo arribo á fiarme de aquest pillet, me deixa pelat com una rata.

A la columna Vendome de Paris qu' es molt alta hi ha una porteta, una escala de caragol interior, y un porter encarregat de acompanyar als curiosos que desitjan pujar fins al cap-de-munt.

Eran las sis de la tarde, l' hora en que 'l porter acostuma á tancar la porta y retirarse.

—Fassa 'l favor, digué un jove, deixim entrar.

—Dispensi; pero son las sis, observá 'l porter.

—No importa; deixim entrar, tanqui la porta y retirís.

—Sí ¿Y per hont sortirá?

—Ja m' hi fet compte de sortir pèl cap-de-munt.

Era un suícidá.

A l' estació de Ripoll, pochés dias després de l' inauguració del carril, se presenta un pagés que vol anar á Vich, y que no sab com s' ho ha de compondre.

—Escolléu company ¿com ho tinch de fer per anar á Vich? pregunta á la primera persona ab qui 's topa.

—Primer de tot héu de pendre bitllet.

Lo pagés observa que hi ha un coix á l' estació que ven bitlles de la rifa, y 'n pren un del Hospital.

—¿Y are? digué 'l pagés.

Tothom se vá fer un panxó de riure.

Alguns compadescuts de la seva bona fé, van acompanyarlo á la reixeta, y l' hi van fer pendre bitllet per Vich.

—Veyèu? l' hi deyan: aixó es com los cotxes, sino qu' en lloch de donarvos una papeleta vos donan un cartró.

Després van acompanyarlo á la sala d' espera, advertintli que quan obrissen la porta sortís ab l' altra gent y pujés al tren.

Lo bon home ja feya mitj quart que s' esperava y estava plé de impaciencia, per lo que preguntá al revisador que hi havia á la porta:

—¿Qué n' hi ha per molt?

—Mitja horeta curta, digué l' empleat.

—Ja veuré, jo comenso á passar... Mentres tant estiraré las camas. Si per cás quan lo carril me trobi, ja parará una mica.

Una mare parlant ab repulsió de l' educació massa seria que alguns donan als seus fills, ensenyantlos á fingir y cohibintlos, deya:

—Francament, las criaturas massa serias no m' agradan. Veji 'ls meus fills. Los meus fills tots son naturals!

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
La primera tota sola es membre del cos humá; al infant diuen dos-doble los que parlan castellá. La tercera es una nota de l' escala musical y 'l tot nom de una donzella ab qui 'm casaré aviat.

TIXA XICH DE M. DE R.

II.
La primera no es barato segona tampoch dolent; treginant total Climent se posá com un mulato.

EUDALT SALA.

SINONIMIA.

Si 't tiras may dintre un tot tot total ne sortirás; sens ser tot fangar no 's pot y si 'u probas no podrás.

UN TAPÉ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8—Nom de dona.
- 6 5 2 3 2 8 7 8—Idem.
- 8 5 8 3 2 8—Idem.
- 8 7 8—Idem.
- 6 5 2 3 2 8—Idem.
- 5 8 7 6 3 8—Idem.

EX-BOLRA n.º 2.

TRIANGUL.

Omplir los pichs ab lletres que llegidas vertical y horizontalment digan: 1.ª ratlla un animal tendre; 2.ª un liquit untuós, y la 3.ª la qualitat de un objecte plá.

REMOLL.

TRENCA-CLOSCAS.

Revolca.

Ab aquestas lletres degudament combinadas, formar lo nom de una vila catalana.

ANGEL SALABERN.

GEROGLIFICH.

U q Nu Ci Om P
l ne O m O

LO DEL LLOBREGAT.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA 1.ª—Castelltersol.
2. IDEM 2.ª—Reparo.
3. ENDEVINALLA.—Cals.
4. MUDANSA.—Gil, fil, mil.
5. ROMBO DE PARAULAS.—
P
P a s
P a l a u
S a l
U
6. CONVERSA.—Norma.
7. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—7 3 9 5 6
6 9 7 3 5
3 6 5 9 7
5 7 3 6 9
9 6 5 7 3
8. GEROGLIFICH.—Deu está entre sants.

ANUNCIS.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

AB XARADAS, EPÍGRAMAS, ENDEVINALLAS Y FINS GUISATS PER LAS QUINERAS.

Gran assortit per tots los gustos y todas las fortunas. Dibuxos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas dislintas y elegants, tamanys de todas classes y preus baratíssims, desde 2 rals fins á 18. Tot aixó ho trobaran en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin a veure 'ls y se convencerán que no exagerém.

VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als correspon-sals s' otorgan grans rebaixas.

CALENDARIOS ILUSTRADOS EN FORMA DE LIBRO.

Almanaque de la Ilustracion, 8 rs.; de El Buñuelo, con cromos, 8 rs.; de La Alegria, Chistes, Tio Carcoma, Bueno, bonito y barato, Hispano-Americano, Quita pesares, Enciclopédico, La Risa, Los Maridos, etc. todos con laminas á 4 rs. El Cencerro, 2 rs. y El Cas-cabel 1 rs.—Se venden llibreria de Lopez, Rambla del Centro, 20.

Barcelona. Imp. de Luis Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

Sostindrem la barricada
tots plegats fins a la mort.

Y are aquí plegats arriban
digas frares, digas...

La moda tréu frares mascles
y 'ns dona frares famellas.

Y aquests posantse caputxas
son tant ridículs com ellas.